

DOMOVNÍK

č. 3 – BŘEZEN 2013

Dále čtete:

- Ředitel Jan Hanaš vařil v Ternu (str. 2)
- Interview s otcem Krzysztofem (str. 4)
- Nejlepší fotky soutěže „Můj svět“ (str. 5, 6, 7)

CITÁT MĚSÍCE: „Květy odkvetou, ovoce musí uzrát, vášeň pomine, láska však musí zůstat.“

Friedrich SCHILLER, německý spisovatel, básník a filosof

Nejlepší fotografie budou vystaveny v opavském muzeu

Jiří Siostrzonek

Jindřich Štreit

Již známe vítěze 5. jubilejního ročníku celonárodní soutěže „Můj svět“, který uspořádala Charita Opava ve spolupráci s firmou ASEKOL pro zaměstnance a dobrovolníky Charit České republiky.

Odborná porota v čele s fenomenálním fotografem Jindřichem Štreitem zasedla 4. února ve složení Jiří Siostrzonek, pedagog Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity, manažerka komunikace firmy ASEKOL Jitka Šimková a Štefan Gúber, který je duchovním otcem soutěže. Letos se přihlásilo 121 amatérských fotografů, kteří do tří kategorií „Portrét“, „Život kolem nás“ a „Recyklace a životní prostředí“ zaslali celkem 297 snímků. Jak uvedl patron soutěže Jindřich Štreit, vybrat nejlepší fotografie nebylo jednoduché: „Především v kategorii 'Portrét' nám dala zabrat, přišlo množství skvělých snímků, takže se špatně rozhodovalo. Hodně jsme se dohadovali.“ Profesor Štreit rovněž dodal, že nová kategorie, korespondující se zaměřením ASEKOLU, soutěž obohatila, ač toto téma je podle něj těžce

zpracovatelné. Překvapilo jej však, jak se amatérští fotografové se zadáním každý po svém vyrovnali. Jitka Šimková, zástupkyně kolektivního systému ASEKOL, který se zabývá zpětným odběrem elektrozařízení a recyklací, v porotě žádné soutěže dosud nezasedla, a jak nám pověděla, tato zkušenost pro ni byla nejen zajímavá, ale i přínosná. „Bylo velmi poučné vnímat různé poznámky od ostatních členů v porotě, pro které je umění fotografovat denním chlebem. Měla jsem možnost vnímat rozdílnost mezi mým laickým pohledem na jednotlivé obrázky a jejich profi-okem, ale s výsledkem hlasování jsem nadmíru spokojená.“

Odborná porota, která hodnotila anonymně, aniž by znala jména autorů, vybrala v každé kategorii tři nejzdařilejší fotografie a udělila jednu zvláštní cenu. Rozhodla tak-

to: V kategorii Portrét - 1. Miloš Kolman, Oblastní charita Žďár nad Sázavou, 2. Marie Miličková, Oblastní charita Žďár nad Sázavou, 3. Eva Malušková, Oblastní charita Uherské Hradiště. V kategorii Život kolem nás -1. Petra Hahnová, dobrovolnice Charita Opava, 2. Martin Židek, dobrovolník Charita Opava, 3. Markéta Knotková, Oblastní charita Uherské Hradiště. V kategorii Životní prostředí a recyklace - 1. Miloš Kolman, Oblastní charita Žďár nad Sázavou, 2. Karla Marešová, Oblastní charita Znojmo, 3. Petr Vlček, Charita Ostrava. Zvláštní cenu pak odborná porota udělila Richardu Boudovi z Oblastní charity Brno.

O dojmy se s námi podělil vítěz hned dvou kategorií Miloš Kolman, který uvedl, že svá prvenství nebere jen jako formální vítězství. „Porota má vysoký kredit a já bych rád poděkoval jejím členům a hlavně organizátorům, že tuto soutěž pořádají. Mě osobně dává možnost uplatnit koníček skrze práci.“

Miloš Kolman není příznivcem digitálních fotoaparátů a své snímky fotí na klasický černobílý kinofilm. Oceněný portrét pochází z jeho bývalého působiště v jedné z nocleháren v Plzni. Dívku znal. Protože byla velmi citlivá a plachá, dlouho se rozmýšlel, zda fotografii do soutěže vůbec posle.

Další informace a nejlepší snímky soutěže najdete na stranách 5, 6 a 7.

Slovo ředitele

Postní doba v nás

Postní doba není jen o půstu jako takovém. Je také dobou, během níž se snažíme duchovně trochu povyrůst. Toto postní snažení probíhá také ve farnostech. Jeho součástí je například postní almužna. Někde odkládají rodiče s dětmi do papírových pokladniček drobný obnos za něco, co si toho dne odepřeli. Pokladničky pak odnesou do kostela a peníze se použijí třeba na podporu potřebné rodiny. Rodiče, kteří své děti k tomuto snažení vedou, jim zároveň dávají velký dar, protože schopnost něco si odříci a podělit se je pozhánáním pro každého člověka. V Hněvošicích proběhla již dvakrát postní almužna formou sbírky potravin pro duševně nemocné klienty Charity Opava, kteří žijí z nízkých příjmů. Loni se připojilo také Občanské sdružení Služovic a Vrbky, kde uskutečnili stejnou sbírku, jen místo potravin se zaměřili na drogistické zboží. Moc si těchto darů vážíme. Pomáhají našim klientům důstojně přežít období, kdy jim po zaplacení nájmu a léků zůstane na jídlo a další věci jen pár drobných. Zajímavé pak probíhá postní doba také v jaktařské farnosti. Postní snažení je zaměřeno na zlepšení vztahů mezi lidmi a s Bohem. Účastní se ho jak děti, tak dospělí a spočívá v tom, že každý si v kostele vybere lísteček s úkolem, který by měl během týdne splnit. Zapojili jsme se celá rodina. Například moji rodiče měli navštívit někoho, u koho již dlouho nebyli. Zprvu byli trochu rozpačití, ale návštěvu vykonali a udělali tím radost nejen navštíveným, ale také sobě. Postní snažení prostě může být rozmanité, a přestože je osobní záležitostí každého z nás, téměř vždy se dotýká i dalších lidí, ať známých či neznámých.

Jan HANAŠ, ředitel

+ BŘEZEN

Pomáhají si rádi

Denní stacionář pro seniory se v poslední době potýká s velkou nemocností. Aby nemusel být narušen plynulý provoz, chodí do stacionáře vypomáhat pečovatelka Maruška Mrovcová, která má se seniory bohaté zkušenosti. „V rámci sekce jsme zvyklí, že nastane-li potřeba, navzájem si pomůžeme,“ sdělila manažerka Petra Thiemlová.

- BŘEZEN

Odpadu je málo

Lidé nemají peníze a tak nekupují nové elektrospotřebiče. Vystačí si s tím, co mají doma a rozhodně se nezbavují starých praček a dalších věcí, které by už dávno vyhodili. Z tohoto důvodu stále klesá množství odpadu ke zpracování. To už pocítili v Chráněné technické dílně ve Velkých Hošticích. Sehnat pro dílnu práci je těžší než v minulých letech.

STALO SE

• Vzpomínali u hrobu

Nedožitě jednadvadesáté narozeniny otce Františka Bureše si v závěru února připomenuli nejbližší, mezi nimiž farář prožil svá poslední léta v Domě sv. Cyrila a Metoděje ve Vlastovičkách. Zaměstnanci domu a chráněné dílny podnikli pravidelnou pouť k jeho hrobu ve Štítné nad Vláří. Zavzpomínat k místu posledního odpočinku s nimi jel také ředitel Charity Opava Jan Hanuš a kněz otec Petr Kříbek. „Letos uplyne již pět let, co otec František odešel na věčnost, ale stále na něj myslíme a modlíme se za něj, tak jako on se vždy modlil za nás,“ uvedla Hana Haasová z Domu sv. Cyrila a Metoděje. Ač cesta probíhala za pošmorného počasí, na hřbitově přivítalo účastníky pietního aktu teplé jarní slunce, jehož paprsky dopadaly na prostý náhrobek. „Položili jsme na hrob otce Bureše kytky, zapálili svíčku a pomodlili se desátek růžence,“ uvedl ředitel Jan Hanuš. Před odjezdem pak všichni navštívili ještě farářovu rodnou obec Jestřebí.

• Poznání i zábava

Klienti sociálně terapeutické dílny Radost navštívili v únoru Slezské zemské muzeum a městskou knihovnu, kde si prohlíželi knížky. Na svatého Valentýna pak pobýli v cukrárně.

KALENDÁRIUM

* V březnu 1998 koupila Charita Opava své nynější sídlo, Dům sv. Josefa v Jaktáři.

* V březnu 2001 odeslala Charita Opava finanční pomoc do zemětřesením postižené Indie.

* 8. března 2005 se uskutečnila mše svatá u příležitosti 10. výročí otevření Denního stacionáře pro seniory.

* V březnu 2009 četl v Radosti začínající spisovatel Karel Pavlica své bajky, nazvané Povídání vlčí mámy.

Ředitel Jan Hanuš vařil v Ternu

Znovuotevření supermarketu TERNO v Jaktáři se počátkem února zúčastnily tisíce zákazníků, které přilákaly nejen akční nabídky zboží a ochutnávky nejrůznějších specialit, ale také bohatý program.

K jeho nejzajímavější části patřilo vaření známých opavských osobností. Své kuchařské umění v TERNU předvedl také ředitel Charity Opava Jan Hanuš. Akci uváděla Miss ČR a Miss Europe 1995 Monika Židková, která pana ředitele nejdříve předehřejeme na 225 stupňů. Do zeli vmícháme olej s mlékem. Přidáme polohrubou mouku, prášek do pečiva, vejce, krkovičky a prolisovaný česnek. Směs ochutíme vegetou a majoránkou a důkladně promícháme. Naložíme na připravený plech a pečeme ve vyhřáté troubě přibližně padesátpět minut,“ prozradil postup Jan Hanuš a uvedl rovněž, že výběr jídla pro tuto příležitost měl svůj účel. „Všechny potřebné suroviny jsou od našich slezských výrobců a obchodníků, což koresponduje s filozofií obchodního družstva Tempo a jeho sloganem Hezky slezsky.“

Jan Hanuš před veřejnost předstou- tohle jsou ingredience. A co si s nimi počít, aby Otmětník chutnal tak, jak chutná v Hanušovic rodině? „Krkovičku najkrájíme na kostičky, oloupáme si česnek a vyšší plech vymažeme a vysypeme. Troubu si předehřejeme na 225 stupňů. Do zeli vmícháme olej s mlékem. Přidáme polohrubou mouku, prášek do pečiva, vejce, krkovičky a prolisovaný česnek. Směs ochutíme vegetou a majoránkou a důkladně promícháme. Naložíme na připravený plech a pečeme ve vyhřáté troubě přibližně padesátpět minut,“ prozradil postup Jan Hanuš a uvedl rovněž, že výběr jídla pro tuto příležitost měl svůj účel. „Všechny potřebné suroviny jsou od našich slezských výrobců a obchodníků, což koresponduje s filozofií obchodního družstva Tempo a jeho sloganem Hezky slezsky.“

Díky Nadaci Olgy Havlové mají křesla

Příjemně si teď posedí klienti Denního stacionáře pro seniory. Nová křesla s příznačným názvem Senior jsou pro ně jako stvořená, parametry plně odpovídají potřebám člověka, který má pohybové potíže. Jsou pevná a zároveň pohodlná. Potahy v barvě jarní zeleně působí optimisticky a nepochybně prozáří interiér nového stacionáře.

Nákup osmi Senior křesel byl podpořen z programu Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové částkou 60 tisíc korun. „Naši klienti budou mít větší komfort. Křesla jsme vybírali se zřetelem na jejich zdravotní stav. Sezení v obyčejných křeslech je pro ně nepohodlné, hlavně se jim těžce vstá-

pil ve slušivé červené zástěře s nápisem Charita Opava. Těsně před akcí mu ji na míru ušily a vyšily švadlenky šicí dílny Chráněných dílen sv. Josefa. Ovšem dílny se vyznamenaly i jinak. Mistrová Ilona Michalčíková vypátrala týden před akcí recept a do Otmětníku se hned pustila. Potěšila nejen svou rodinu, hlavně manžela, který nemůže sladké – ale kus vzala i na ples a tam pochoutka sklídila velký úspěch. „Všichni přinesli zákusky a koláče, takže každý rád sáhl právě po Otmětníku.“ Ochutnali i koletové z dílny. Všichni konstatovali, že si pan ředitel, který dostal také ochutnat, vybral na akci skvělý recept, jenž zaslouží, aby jej znalo co nejvíce lidí. Ale vraťme se do Terna, které jsme opustili ve chvíli, kdy Jan Hanuš začal svůj Otmětník připravovat. K ruce měl dva zkušené pomocníky z TESCO PROMOTEAMU. „Ukázalo se například, že drtič česneku nefunguje, tak mi česnek zpracovali jen tak nožem, přesně v potřebné konzistenci,“ pochvaloval si Jan Hanuš. Brzy poté, co se Otmětník ocitl v troubě, začala se supermarketem linout neodolatelná vůně, takže houf přihlížejících stále rostl. „Výhodou Otmětníku je, že se jím dá podělit hodně lidí. Nakrájeli jsme ho na kousky, a doufám, že se na všechny, kteří měli zájem ochutnat, dostalo.“ Na závěr pak Jan Hanuš vyjádřil radost, že jej přišli podpořit spolupracovníci z Charity. Během jeho produkce jsme zahlédli například Petru Thiemlovou, Hanu Komárkovou, Tomáše Schaffartzika a Lenku Barteskovou se skupinou klientů Domu sv. Cyrila a Metoděje.

va. Křesla tohoto typu už ve stacionáři máme, a tahle nová nám nahradí nevyhovující kusy,“ vysvětlila vedoucí Denního stacionáře pro seniory Jana Řehulková.

Křeslo si jako první vyzkoušela Marie Rychtová ze Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení krátce poté, co byla přivezena. „Zdalo se mi to nějak divně, ale všude to tlačilo,“ směje se paní Marie, která přehlédla kousek dál složené matrace, takže si poseděla jen na obalené dřevěné kostře (viz foto).

Klientky, které si sezení vyzkoušely druhý den, už ale matraci měly a sezení si pochvalovaly. „Křesla jsou krásně pohodlná, a ta pěkná barva. Budou se hodit k těm, co už máme. Poděkujte Nadaci Olgy Havlové, za to, že umožnila pro nás tato křesla koupit, poděkujte také za nás. Moc, moc děkujeme,“ poprosila na závěr paní Ludmila a názorně ukázala, jak se opře o opěradla a bez pomoci vstane.

Tancovat lze i na vozíčku! V Mravenečku byl pyžamový bál

Ač jsou Tereška, Daniela, Vendulka, Petr, Ivo, Lukáš a Marek odkázáni na invalidní vozíček, vůbec jim to nepřekáží, aby se bavili a dokonce i tancovali. Byla přece plesová sezóna a klienti stacionáře Mraveneček měli ve středu 20. února Pyžamový bál. Zaměstnanci, kteří o ně v Mravenečku přes den pečují, šli do pyžam také.

S organizací bálu, kterému předcházelo dlouhé těšení, si dali záležet. Nejdříve s klienty vyráběli papírové čepice a řetězy na výzdobu stacionáře. Připravili také spoustu dobrot, zajímavé soutěže i bohatou tombolu. Zaměstnanci ještě před příchodem klientů společně vykouzlili bohatý rautový stůl s jednodubkami, chlebičky a ovocem. Stanislav Schindler, který nedávno coby řidič Mravenečku překonal sto tisíc kilometrů bez nehod, se ukázal jako zdatný i v kuchyni, a všechny potěšil ořechovou bábovkou. Doma pečenými zákusky pak stůl doplnila Hana Staňková, která

upekla i tři krásné dorty do tomboly. „Pečení je moje velká záliba. Když pečú dorty, vždy se snažím, aby to byly originály,“ řekla paní Hanka, která si s jejich zdobením umí pěkně pohrát. Tentokrát nejvíc zaujal dort s marcipánovým střívičkem, tak dokonale propracovaný, že na něm klienti mohli nechat oči.

Ostatné tombola byla už předem v obležení jako na každém jiném plese. Ještě než pyžamové veselí vypuklo, obhlíželi klienti vystavené ceny, kterými z části přispěli i jejich rodiče a každému něco padlo do oka. „Sešlo se mnoho

zajímavých cen, něco poslali rodiče, něco jsme koupili my, tři krásné dorty pak upekla kolegyně Hanka,“ uvedla vedoucí Mravenečku Jana Konopková a měla radost, že se osazenstvo Mravenečku dobře baví. „Chtěla bych vyhrát čaje nebo dort,“ váhala Tereška Gajdošová nad tím, čemu by dala přednost. Nakonec ale zvítězil dort. A nebyla sama, kdo s tímto přáním čekal na losování tomboly, v níž na každého čekaly tři ceny.

Samotný ples pak zahájil nestárnoucí hit Karla Gota Lady Carneval. Písničky si kluci a holky vybrali už předem podle svého gusta. A jak se tancuje na vozíčku? No přece normálně. Muzika je pořádně rozparádila, takže se dali rytmem unášet i v sedě. Každý tady měl navíc svého spolutanečnicka. Tety a strejdové, jak klienti svým vychovatelům říkají, tancovali i s vozíky a bylo opravdu veselo. Obzvláště velká legrace nastala, když se ozvala písnička „Jede jede mašinka“. To se celý stacionář proměnil v improvizovanou trať a vláček složený z vozíčků se vydal na bláznivou jízdu se zastávkou u rautového stolu.

A kdo se nakonec dočkal vysněných dortů? Můžeme prozradit: domů si je odvezli Ivo Medek, Petr Kreisel a Marek Lokoč. Spokojeni ale byli všichni, ačkoli jedna drobnostka by se našla. Někteří kluci si totiž postěžovali, že v Mravenečku je málo děvčát!

Charita pomůže třem lidem začít žít

V únoru proběhla kolaudace dvou nových bytů chráněného bydlení. Garsoniéru a dvoupokojový byt postavila firma DK 1 Kravaře během čtrnácti dnů v jedné z charitních budov. Již brzy se do nich nastěhují tři lidé, trpící chronickým onemocněním.

Nápad postavit nové byty se zrodil ve chvíli, kdy se tři charitní střediska přestěhovala na jiné místo a zůstaly volné prostory. „Rozhodli jsme se tak i s ohledem na situaci v psychiatrické léčebně, kde se ruší sociální lůžka. Poptávka po bydlení pro lidi, kteří byli deset, dvacet let hospitalizováni

ani ne tak pro onemocnění samotné, ale hlavně proto, že se nacházejí v těžké ekonomické situaci, vzrůstá každým dnem. Smyslem chráněného bydlení je pomoci těmto lidem postavit se na vlastní nohy. U mnohých se to daří a docela dobře si zvykají,“ uvedla vedoucí střediska Chráněného byd-

lení Dagmar Sližová. Garsoniéra byla připravena na svou obyvatelku již v únoru. Skromný, ale dostatečně velký byt s koupelnou, toaletou a kuchyňským koutem se sporákem. Postel pod oknem do zahrádky, pracovní koutek, poličky. Je tady vše potřebné k příjemnému bydlení. Paní, která se sem měla nastěhovat, se byteček velice líbil. Čekalo se jen na její propuštění z léčebny. „Den předtím se nevrátila z vycházky a nikomu se neozvala. To se stává, člověk je na chráněném bydlení sice připraven, ale najednou se zalekne a jeho zdravotní stav se mu zhorší natolik, že se prostě v danou chvíli nastěhovat nemůže,“ říká Dagmar Sližová.

Zmíněná paní se do připraveného bytu ale nenastěhuje. „Bohužel, přijmout můžeme jen ty, kteří jsou schopni a ochotni dodržovat léčbu,“ dodává vedoucí Sližová. Pořadník je ale plný, takže už v březnu tady tři lidé zahájí novou životní etapu.

STANE SE

• Burza dětského šatstva

Další, již čtvrtá burza dětského oblečení se uskuteční **ve čtvrtek 21. března od 8.30 do 12 hodin** v prostorách charitního mateřského centra Neškola v 1. patře minoritského kláštera na Masarykově ulici 39 v Opavě. Poprvé burza proběhla loni v březnu a pro mimořádný zájem prodávajících i nakupujících byla v průběhu roku zopakována ještě dvakrát. Ani tentokrát se maminky nemusejí obávat přijít i se svými ratolety. Zatímco jim budou vybírat něco nového do šatníku nebo si při kávě pohovoří s ostatními maminkami, bude o děti dobře postaráno v herně plné hraček.

• Kolednické bruslení

Přestože Tříkrálová sbírka je již dávno za námi, na koledníky čeká ještě jeden dárek za obětavé koledování. V prvním dnu jarních prázdnin, **v pondělí 11. března**, se na opavském Zimním stadionu uskuteční tradiční „Bruslení pro koledníky“, a to od 11.00 do 12.30 hodin. Přijďte si zabruslit, vstup zdarma!

• Volno na Velký pátek

Ředitel Charity Opava Jan Hanuš vyhláší pracovní volno na Velký pátek, který letos připadá na 29. březen. Zaměstnanci, kteří ho nebudou moci z pracovních důvodů čerpat, si volný den mohou vybrat jindy.

• Prodeje dílen

Chráněné dílny sv. Josefa budou v březnu prodávat své zboží zaměstnancům v areálu firmy ArcelorMittal, v Prostějově a v lázních Klímkovice.

Napsali o nás

• Nejhezčí komety zářily

Při slavnostním vyhodnocení Tříkrálové sbírky 2013 se koledníci sešli v opavském kině Mír. Ředitel Charity Opava Jan Hanuš jim nejen oznámil, že vybrali 1.444.818 korun, ale také předal ceny tvůrcům nejhezčích komet. Všechny třicet soutěžních komet je vystaveno ve vestibulu OC Tesco. A to až do konce února. Jak uvedla koordinátorka Tříkrálové sbírky Marie Gilíková, vybrat ty nejkrásnější komety bylo nesmírně složité.

Region Opavsko,
12. února 2013

„Když milujeme, je snazší hříchu odolat,“ vzkazuje pracovníkům Charity Opava farář otec Krzysztof Skibiński

Otec Krzysztof Skibiński je farářem farnosti Svatého Ducha a kvardiánem čili představeným Konventu minoritů v Opavě. V Denním stacionáři pro seniory je častým hostem. Ale více než jako hosta ho zde berou za svého, byť neoficiálního, spirituála. Pravidelně přichází za babičkami a dědečky, slouží mše svaté, zpovídá – a vždy si najde chvíli i na popovídání. Někdy se objeví s kytarou, a to pak celým stacionářem zní písničky, které si zdejší klienti pamatují ještě ze svého dětství a mládí. Je prostě oporou zaměstnancům i klientům, a vůbec přitom nezáleží, kdo zde je a kdo není věřící. Příchod otce Krzysztofa je pro každého příjemnou a vítanou událostí dne. Už brzy se ale Denní stacionář pro seniory přestěhuje z minoritského kláštera do nových prostor na Kylešovské ulici. A přestože se již všichni těší, jedna velká starost jim leží na srdci. Bude za nimi otec Krzysztof docházet i tam? Nebude to mít daleko? Nezapomene? I na to jsme se jej zeptali.

*** Byla vaše cesta ke kněžství přímočará, nebo jste chtěl být něčím jiným?**

Řekl bych, že to byla přímočará cesta. Pocházím z věřící rodiny, od třetí třídy jsem ministroval a o jiném povolání jsem ani moc neuvažoval. Jednu dobu jsem si ale uměl představit, že bych byl třeba učitelem, jako oba mí rodiče. Učení mě stále baví a jsem rád, že k tomu mám příležitost. Vyučuji náboženství školní děti i další lidi v různých společenstvích ve farnosti.

*** Odkud jste? Jaké jste prožil dětství? Co vás ovlivnilo ve vašem rozhodnutí stát se knězem?**

Jsem z Krosna, které leží na jihovýchodě Polska poblíž ukrajinských a slovenských hranic. Mám o rok staršího bratra a naše dětství se nijak nelišilo od dětství jiných dětí. Když mi bylo kolem patnácti, byl v Polsku vyhlášen vojenský stav, ale Krosno bylo takové klidné město, takže jsme to jako pubertální ani moc nepociťovali. To spíš naši rodiče. Ale jak už jsem řekl, měl jsem hodně blízko ke kostelu a od toho se odvíjely mé zájmy. Ministroval jsem u minoritů a v osmé třídě jsem vstoupil do mládežnického hnutí „Světlo - život“, které u nás působí při kostelích. Měli jsme tam i hudební skupinu, v níž jsem hrál. Jezdíl jsem také na exercice, které vedli minorité, a to mě v mé cestě ke kněžství určitě hodně ovlivnilo. Svým dílem asi i to, že papežem byl Polák, což jsem vždy chápal jako velký dar. Žádné znamení shůry se ale nekonalo. Myslím, že mou cestu ke kněžství vedl po celou dobu tak nějak přirozeně Duch Svátý.

*** Kdy přišlo rozhodnutí? A co na to řekli doma?**

Ve třetím ročníku na střední ško-

le jsem byl na exercicích u kapucínů, tehdy jsem to definoval jako rozhodnutí. Doma jsem před tím

toto téma nijak moc nebavili, ale myslím, že rodiče tak trochu počítali, že bych se pro kněžství mohl rozhodnout. Přijali to v pohodě. Stejně tak u nás ve třídě, kde to nikoho nepřekvapilo. Přihlásil jsem se do řádu. Rok jsem strávil v noviciátu v Kalvárii Paclawské a po jeho ukončení jsem studoval šest let v minoritském semináři v Krakově.

*** Jak jste se dostal do České republiky a do Opavy?**

V semináři jsme byli na pokoji tři Kryštofové. Jeden chtěl jít na Ukrajinu. Dost jsem jej za to obdivoval, ale on mi řekl, že tam to ještě není nejtěžší, že horší je to v České republice, kde je třeba budovat vše od začátku. Druhý den si mě zavolal rektor a oznámil mi, že by mě chtěl, ještě jako jáhna, poslat právě do Česka, s tím, že bych poslední ročník dostudoval v Praze. Dostal jsem den na rozmyšlenou. Byla to taková zvláštní

souhra náhod – nebo spíš Boží plán. Vědom si toho, o čem hovořil kolega, že v Česku je to těžké, jsem v nabídce viděl velké vyzvání a řekl ano. O prázdninách jsem se sem přijel učit česky. Pak se přišlo na to, že bohoslovecví se v České republice studuje jen pět let, zatímco v Polsku šest, takže bych tady vlastně nemohl dostudovat. Vrátil jsem se tedy do Krakova a po studiích jsem rok pracoval ve farnosti v Kowarech jako katecheta. Ve školách a školkách jsem učil náboženství. Kromě toho jsem měl samozřejmě ještě další úkoly a povinnosti. Poté česká provincie opět požádala, zda bych nepřijel. Má cesta vedla rovnou do Opavy, kde jsem zůstal dva roky, potom jsem dva roky působil v Brně a zase se vrátil do Opavy, tentokrát na tři roky. Dalších osm let jsem byl v Polsku a od roku 2008 jsem zase v Opavě.

*** O Česku se říká, že je státem ateistů. Vnímáte to také tak?**

Tak bych to vyloženě nehodnotil. Já se vždy dívám na konkrétní farnost, do níž přijedu a vím, že tady mám vždy pro koho pracovat. Naše farnost Sv. Ducha je živá a z toho mám radost. Ovšem podle statistik je v Česku opravdu málo věřících. Odráží se to například i v pohledu na církevní restituce. Osmdesát procent Čechů je proti, to mluví za vše. Česká republika je ale výjimečná i v tom, že málo lidí má sice zájem o víru, ale to neznamená, že nejsou věřící. Takže já bych o České republice nemluvil jako o kraji ateistů, ale spíš jako o kraji pohannů. Každý člověk má v sobě touhu po nekonečnu a hodně Čechů také něčemu věří, někteří se upínají k esoterice; chodí například k věštynám a kartářkám a vykonávají různé pohanské obřady. Těmto nesmyslům jsou ochotní věřit a zavrhnou víru v živého Boha.

*** Kdy jste začal spolupracovat s Denním stacionářem pro seniory?**

To už je opravdu dávno. Byl jsem dokonce u toho, když otec Maximilián Stařinský požehnal stacionář, který se tenkrát jmenoval Klub svaté Anežky. Intenzivnější spolupráce začala až po mém návratu z Brna v roce 1997 po záplavách. Hodně vděčím tehdejší vedoucí Drahomíře Zifřové, která mě zasvětila do toho, jak to ve stacionáři chodí, jaké jsou potřeby zdejších klientů a jak se k nim

mám chovat. Začal jsem zde sloužit mše svaté, a to především proto, že pro většinu klientů, vzhledem k jejich zdravotnímu stavu, to byla jediná možnost, jak se na mši vůbec dostat. S paní Drahomírou jsem zůstal v kontaktu i v době, kdy jsem pobýval v Polsku. Když jsem se vrátil do Opavy, tak jsme na původní spolupráci zase navázali. A když už jsem zmínil paní Drahomíru, tak musím říci, že se současnou vedoucí Janou Řehulkovou a vlastně celým kolektivem stacionáře se mi spolupracuje stejně dobře. Kdykoli mě pozvou, rád přijdu. Kromě toho docházím ještě do Domova sv. Zdislavy a do Bílé Opavy.

*** Jste ve stacionáři velmi oblíben, jak často sem chodíte?**

Pravidelně zde jednou za měsíc sloužím mši svatou, ale přicházím mnohem častěji. Když mě pozvou, tak přijdu – třeba když má někdo narozeniny, když se ve stacionáři konají nějaké akce, například různé bály. Na ten první, pyžamový, mě sice nepozvali, ale na ty další už ano. To víte, jsou to nezapomenutelné zážitky, když třeba musím vytancovat všechny klientky. A protože vím, že si babičky rády zpívají, tak někdy vezmu kytaru a zahraju jim. Jednou jsem si všimnul, že fotka, na které hraji, visí na nástěnce s popiskem „muzikoterapie“. Se stacionářem někdy jezdím i na výlety a je to fajn.

*** Všichni teď mají strach, že už do nového stacionáře nebudete docházet tak často...**

Také je mi líto, že se stacionář stěhuje, dělilo nás jen pár kroků. Ale vím, že o služby stacionáře je velký zájem a potřebuje tudíž větší prostory. Kylešovská ulice zase není tak daleko. Nemyslím si, že by se něco změnilo, záleží na tom, jak často mi zavolají. Naplánovat se dá všechno, takže se určitě budeme v novém působišti setkávat stejně jako dosud.

*** Co byste poradil zaměstnancům Charity Opava, aby dokázali odolat hříchům?**

Tady je rada jednoduchá, aby žili život v přátelství a těsném vztahu s Bohem. Když někoho milujeme, snažíme se plnit jeho vůli, neurážet jej a dělat mu radost, je snazší hříchu odolat.

*** Děkujeme za rozhovor.**

Fotosoutěž Můj svět má své vítěze!

Jubilejní 5. ročník fotosoutěže „Můj svět“, kterou letos Charita Opava uspořádala s firmou ASEKOL, vyvrcholí v pondělí 25. března slavnostní vernisáží v Historické budově Slezského zemského muzea v Opavě.

K vidění budou nejen všechny oceněné snímky, ale i další z širšího výběru poroty. Vernisáž začíná v 19 hodin a autoři nejlepších fotografií obdrží diplomy a ceny. Výstava potrvá od 26. března do 7.

dubna a poté se bude putovat po českých městech. Oceněné snímky se například představí účastníkům IV. konference ZPĚTNÝ ODBĚR, kterou pořádá firma ASEKOL 16. dubna 2013 v Praze.

Odborná porota

Fotografickou soutěž „Můj svět“ oceňuji a přispívám do ní hned z několika důvodů. Jednak jako díky za možnost práce v Charitě, kdy se mohou pohybovat ve více střízlivém duchovním i fyzickém současném světě. Jednak pro fotografii samotnou, kde mne především osobnosti v porotě, které sleduji i v odborném tisku, nabízejí příležitost zúčastnit se byť amatérské, přesto odborně respektované soutěže, získat zkušenosti pohledem na výroky této poroty. Pro můj pohled a pro „můj svět“ to tak alespoň platí. Stejnou měrou oceňuji i organizátory soutěže z Charity Opava - ačkoli nejsou tolik vidět, základy položili právě oni.

Miloš Kolman

Vítězové fotosoutěže Můj svět

Kategorie „Portrét“

1. Miloš Kolman, Oblastní charita Žďár nad Sázavou
2. Marie Miličková, Oblastní charita Žďár nad Sázavou
3. Eva Malůšková, Oblastní charita Uherské Hradiště

Kategorie „Život kolem nás“

1. Petra Hahnová, dobrovolnice Charita Opava
2. Martin Židek, dobrovolník Charita Opava
3. Markéta Knotková, Oblastní charita Uherské Hradiště

Kategorie „Životní prostředí a recyklace“

1. Miloš Kolman, Oblastní charita Žďár nad Sázavou
2. Karla Marešová, Oblastní charita Znojmo
3. Petr Vlček, Charita Ostrava

Zvláštní cena poroty

Richard Bouda, Oblastní charita Brno

Miloš Kolman -1. místo „Portrét“

Nejlepší fotografie fotosoutěže „Můj svět“

Petra Hahnová -1. místo „Život kolem nás“

Miloš Kolman -1. místo „Životní prostředí a recyklace“

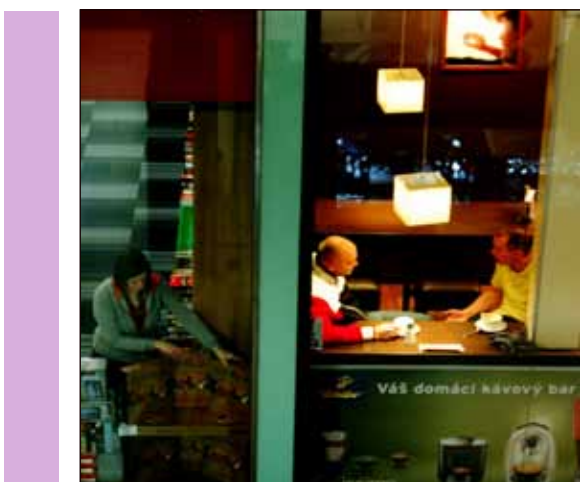
Nejlepší fotografie fotosoutěže „Můj svět“

Karla Marešová - 2. místo „Životní prostředí a recyklace“

Marie Miličková - 2. místo „Portrét“

Martin Židek - 2. místo „Život kolem nás“

Markéta Knotková - 3. místo „Život kolem nás“

Petr Vlček - 3. místo „Životní prostředí a recyklace“

Skvělé umístění ve fotosoutěži „Můj svět“ potěšilo také Petra Vlčka, který v kategorii „Životní prostředí a recyklace“ obsadil 3. místo. Fotografie vznikla před Charitním domem blahoslavené Matky Terezy v Novém Jičíně, který provozuje Charita Ostrava a kde autor pracuje „Máme u nás šikovné mladé lidi, kteří rádi recyklují. Jen tak soukromě. Jeden z těch kluků doslova umí udělat nové ze starého,“ podotkl k oceněnému snímku. Organizátorům soutěže se svěřil, že fotografuje od svých šesti let, kdy dostal svůj první fotoaparát Ljubitel. Vzpomíná na něj moc rád, protože dělal pěkné snímky. Foták nosí u sebe stále, dnes už ovšem jinou značku a digitál.

Eva Malůšková - 3. místo „Portrét“ (nahore) Richard Bouda - Zvláštní cena poroty (vpravo)

••• Inzerce Charity

Poděkování

Rády bychom poděkovaly Charitní pečovatelské službě za pomoc při péči o naši matku, paní Matyldu Thomasovou. Děkujeme za lidský přístup, podporu a povzbuzení. Moc si toho vážíme. Především děkujeme paní Mileně, Janě, Pavle, Marii, Evě, Martině, Světlaně a všem ostatním. S přáním všeho dobrého

dcery Matyldy Thomasové

Děkuji všem sestřičkám z Charity Opava, které mi byly nápomocny v posledních chvílích života mého nemocného manžela Richarda Příbyly. Moc děkuji.

**Marta Příbylová,
manželka s dětmi**

Nepropásněte

• Šíření křesťanství

Nejen pro své členy připravil na březen Klub svaté Anežky, dobrovolné sdružení Charity Opava, zajímavou přednášku. Plukovník v. v. František Valdštyň bude hovořit na téma „Šíření křesťanství v naší zemi před příchodem Cyrila a Metoděje“. Přednáška se uskuteční v úterý 12. března v 16 hodin v pastoračním středisku v 1. poschodí minoritského kláštera v Opavě na Masarykově ulici 39. Akce je určena široké opavské veřejnosti, která je srdečně zvána.

••• Listárna Domovníka

Ohlédnutí za sbírkou

Letošní sbírka pro nás skončila a myslím si, že byla úspěšná co se týká laskavosti a úsměvů lidí. Byla jsem letos poprvé také na ulicích našeho nového bydliště, jsou tam novostavby, ve kterých bydlí většinou mladé rodiny s malými dětmi a ani jednou jsem se nesetkala s nějakou špatnou reakcí. Jsem za to moc ráda, bylo to velmi pozitivní pro malé koledučky, které jsem si na jeden den půjčila od svých kolegyně z práce a díky nim budu příští rok rozšiřovat a předávat Boží ochranu po dalších domech! Jsou to ulice Třešňová, Švestková, Viš-

ňová a Jablečná v Opavě – Kylešovicích.

Ani nevíte, jak mě tato sbírka naplňuje, nikdy bych do sebe neřekla, že budu takových věcí schopná. Vždycky jsem obdivovala svoji maminku, že to umí říct a ještě se u toho usmát, když vlastně žádá o peníze, ale ono to není jen žádat o peníze, je to velká milost pro obdarované, když posvěcenou křídou na svůj byt, nebo dům, dostanou na dveře napsané to krásné K+M+B+2013, „BOŽÍ OCHRANU“, které si musíme my všichni velmi vážít a opečovávat ji!

Vím, že mluvit o víře je velmi těžké, najít taková správná slova, abychom nepůsobili jako nějaká

sekta, aby to bylo milé, ale zároveň důrazné. Abychom mohli někomu oponovat, musíme taky hodně znát a to je velký kámen úrazu. Alespoň u mě, neumím se zakousnout do Bible, ale jako každý správný křesťan bychom ji měli číst, abychom měli alespoň základní znalosti. No, je třeba pořád se něčemu učit a zlepšovat, tak proto hurá do dalších dnů a Vám osobně a organizaci Charita přeji hodně takových krásných dnů, jakých jsem prožila se svými koledučkami já! Přeji krásný pozehaný den

Květa BÝMOVÁ

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v březnu

Všem oslavencům, rybám i beranům, přejeme štěstí, zdraví, lásku a tučnou výplatní pásku. Ať vás život stále baví a práce ať vás neunaví. Toto přání zasíláme všem, kteří se narodili v březnu a jsou to **Milan BŘEZOVSKÝ, Anna JARKULIŠOVÁ, Eva LISCHKOVÁ, Erna MAJTÁNOVÁ, Magda PASKOVÁ, Pavel PFAILER, Jana ŘEHULKOVÁ, Miroslava SLAVÍČKOVÁ, Veronika TOBOLKOVÁ, Jiří TUREK, Lenka VAJNAROVÁ, Kateřina VÍCHOVÁ, Marie ZEZULKOVÁ a Lydie ŽÍDKOVÁ.** Vše nejlepší přeje

redakce

* Krásné kulaté narozeniny slaví naše klientka paní **Lenka KRÍŽOVÁ.** Ať Pán Bůh splní Vaše touhy a čeká Vás život hodně dlouhý, ve zdraví a naprosté spokojenosti, všeho, co potřebujete, ať máte dosti. Jen to nejlepší Vám k narozeninám přeji

pracovnice Radosti

* Hodně zdraví, protože je vzácné, hodně štěstí, protože je krásné. Hodně lásky, neboť je jí málo, hodně radosti, aby žít za to stálo. Hodně slunce, aby pro Tebe hrálo, hodně krásných snů, aby se ti zdálo. K narozeninám naší milé vedoucí **Mirce SLAVÍČKOVÉ** přeji všechno nejlepší

Yvona, Zdislava, Maruška, Markéta, Petra a Miša

* Janičko, sluníčko, přijmi toto přáníčko – ať se ti stále všechno daří, a to nejen ve stacionáři. Ať jsi milována po všechny dny, ať ti tvůj manžel plní tvé sny. **Janě ŘEHULKOVÉ** vše nejlepší k narozeninám, hlavně zdraví, štěstí a lásku přeje

redakce

* V březnu oslaví své narozeniny naše kolegyně **Anna JARKULIŠOVÁ.** Samé růže, samé kvítí, ať vám slunce stále svítí. Na tváři mějte úsměv, v srdci radost, štěstí a věčnou mladost. A nechtě se na vás denně lidé smějí, to ze srdce vám přeji

Chráněné dílny sv. Josefa

••• K zamyšlení

Slovo spirituála

• Měli jsme Velkého pastýře

Zdalo se, že se vše rozvíjí správně. Že pouze vyhodnotíme ekonomickou sílu a vymyslíme přímočarý hospodářský růst. Ale mnoho jiných událostí nás znovu vrátilo pěkně a klidně kdesi dovnitř nás samotných, kde klidu je pramálo. Nemyslím na průlet meteoritů, které se jako stádo bizonů prohnilo kolem nás. Ani se neotáčím za volbou prezidenta, kde mi už vůbec nepřísluší hodnotit všemožnou snůšku různých příchutí až pachutí, které v nás vyvolávaly nejružnější politické a mediální tahy. Ale co mám před očima stále, je uprázdňování papežského stolce. A myslím si, že i v naší organizaci je mnoho těch, kteří s obdivem k dnešnímu papeži vzhlíželi a po jeho osobní volbě rezignovat jsou blízcí větě „Měli jsme Velkého pastýře“. Připoujím se k mohutnému a stále trvajícím aplausu římských kněží, s nimiž se, tradičně den po zahájení postní doby, Svätý otec scházel. Připoujím se k celé církvi, která s pohnutými emocemi a vděčností, smíšenými se smutkem, sleduje pokojné a pokorné srdce Benedikta. Připoujím se k vyjádřeným i skrytým pochvalám, které na adresu papeže zaslalo tolik politiků. A co my, Charita Opava? Nemyslím, že bychom měli jet do Vatikánu a vyjednat si osobní audienci. Ale můžeme zpytovat svědomí, jestli jsme vzali vážně probíhající Rok víry. Zda nehledě na to, kdo je pokřtěný a kdo není, jsme měli opravdový zájem něco s Bohem mít, nějak se mu věnovat. O Charitu Opava se starají ti nejlepší kněží. Nemyslím sebe, ale v charitním měsíčníku Domovník chci poděkovat i jim za celoroční práci. Petr Kříbek, Krzysztof Skibiński, Mieczysław Augustynowicz (Mietek). Jsou to lidé, kteří jsou s Vámi v terénu. Modlím se za to, aby se naše Charita Opava nestala jen profesionální neziskovou ateistickou společností, sice se sociálním záměrem, ale bez Boha. A co s tím?

Přeji pozehaný čas postní.

**P. Josef MOTYKA,
spirituál Charity Opava**

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky posílejte na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!